

Podsumowanie badania potrzeb NGO w obliczu epidemii
Badanie przeprowadzone przez Krakowskie Forum Organizacji Społecznych KraFOS
w ramach realizacji zadania pn. „Centrum Obywatelskie – ul. Reymonta 20”
Kraków, 27.04.2020r.

W badaniu udział wzięło 37 organizacji pozarządowych, których zakresy działań statutowych w puli ogólnej wyczerpują niemal w pełni katalog działań przewidziany w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Uznać zatem można badaną grupę za w pełni reprezentatywną.

Spośród badanej grupy, wszyscy respondenci działali na rzecz Krakowa i jego mieszkańców. 36 respondentów – przedstawicieli organizacji, zamieszkuje na terenie Miasta Krakowa, jeden z nich natomiast jest mieszkańcem innej miejscowości. Wszystkie organizacje biorące udział w badaniu, prowadzą działania na rzecz Krakowa i jego mieszkańców.

W badaniu uczestniczyły fundacje, stowarzyszenia, związki stowarzyszeń, kluby sportowe, spółdzielnie socjalne.

Podsumowanie największych obaw, jakie odczuwają przedstawiciele organizacji. Zakres obaw został określony w zamkniętym katalogu, respondenci dokonywać mogli wielokrotnego wyboru.

I. Pytanie: Czego dotyczą Twoje największe obawy?

Nie zrealizuję projektu w terminie – 24,3%

Będziemy musieli zwrócić dotację lub jej część – 18,9%

Nie zostaną zrealizowane cele i rezultaty projektu – 32,4%

Moja organizacja nie przetrwa (brak możliwości regularnych spotkań, wspólnego działania powoduje, że zespół nie ma wspólnego celu) – 32,4%

Nasi beneficjenci zostaną bez wsparcia jakie im do tej pory zapewnialiśmy – 54,1%

Stracimy wolontariuszy – 24,3%

Nie będziemy mogli utrzymać zespołu (brak działań = brak wynagrodzeń) – 62,2%

Nie wiemy czy możemy pracować zdalnie – 8,1%

Nie wiemy jak możemy przejść w tryb pracy zdalnej – 13,5%

Darczyńcy przestaną wpłacać darowizny - 35,1%

Zabraknie nam środków na utrzymanie siedziby – 40,5%

Nie mamy środków i narzędzi, które umożliwią nam wdrożenie zdalnej pracy – 24,3%

Inne – 2,7%

Podsumowanie największych braków, jakie odczuwają przedstawiciele organizacji. Zakres obaw został określony w zamkniętym katalogu, respondenci dokonywać mogli wielokrotnego wyboru.

II. Pytanie: Czego najbardziej Ci brakuje?

Jasnych wytycznych w jaki sposób i gdzie zgłosić problemy z realizacją projektu wynikającą z pandemii i obecnych ograniczeń – 24,3%

Reakcji ze strony Państwa, która wspierałaby organizacje NGO podobnie jak przedsiębiorstwa – 83,8%

Wytucznych ze strony Samorządu Terytorialnego – 43,2%

Wytucznych ze strony dysponenta środków publicznych, z których otrzymaliśmy dotację – 18,9%

Inne – 2,7%

III. Badanie zakładało możliwość opisania największych obaw jakie mają osoby prowadzące organizację jak również będące jej pracownikiem lub wolontariuszem. Poniżej przedstawiamy najczęściej pojawiające się w badaniu obawy:

1. Obawa przed pominięciem organizacji w działaniach podejmowanych przez władze samorządowe.
2. Obawa o brak przychodów na bieżącą działalność organizacji potęgowana brakiem oszczędności, rezerw, które organizacja mogłaby uruchomić.
3. Obawa o utratę dochodów pochodzących z opłat beneficjentów – przykładowo, beneficjenci organizacji nie płacą za przestrzeń do pracy i narzędzia, ponieważ pracują z domu. Beneficjenci nie płacą też za udział w wydarzeniach.
4. Utrata źródła dochodu jakim było organizowanie szkoleń, wydarzeń, spotkań, warsztatów – w oparciu o formułę stacjonarną.
5. Niepewność co do realizacji projektu – przykładowo:
 - organizacja właśnie otrzymała dotację, jednak nie może rozpocząć realizacji projektu ponieważ działania w nim zawarte nie są możliwe do

zrealizowania

w obecnej rzeczywistości

- organizacja realizuje obecnie projekt ale realizacja ta stanęła w miejscu, ponieważ działania nie są możliwe do realizowania w obecnej sytuacji a brak jest wytycznych dysponenta środków w zakresie możliwości zmian w ofercie.
6. Obawa przed wstrzymaniem nowych konkursów grantowych oraz obawa przed brakiem zlecenia konkursów na kontynuację działań.
 7. Obawa przed odpływem darczyńców i sponsorów.
 8. Obawa przed utratą zespoły – na skutek braku możliwości realizowania działań, organizacja utraci źródło środków przeznaczonych na wynagrodzenia pracowników
 9. Obawa przed utratą źródła utrzymania przez pracowników i związane z tym poczucie odpowiedzialności za losy pracowników i ich rodzin, pozostawionych bez środków do życia.
 10. Obawa przed zastojem w organizacji i odpływem zasobów – np. wolontariuszy.
 11. Odpływ kadry profesjonalistów, którzy odejdą z organizacji ponieważ ta nie będzie mogła utrzymywać ich miejsc pracy.
 12. Obawy co do realizacji projektów wynikające z braku jasnych wytycznych ze strony dysponentów – organizacje nie wiedzą jakie koszty będą kwalifikowalne, co można w ramach oferty zmienić.

13. Obawa przed dużą ostrożnością beneficjentów w udziale w wydarzeniach po zakończeniu pandemii, w obawie przed kontaktem z większą ilością osób, co skutkowało będzie trudnością realizowania działań.
14. Obawa przed utratą możliwości finansowania lokalu – zarówno tego wynajętego z zasobów UMK jak i innych źródeł.
15. Utrata możliwości finansowania działań w sferze kultury oraz pozostawienie artystów biorących w nich udział bez środków do życia.
16. Niemożliwość realizowania programów wolontariatu międzynarodowego, zarówno w kontekście zamknięcia granic jak i obaw przed tym, czy po pandemii nie będzie obaw społecznych we współpracy z wolontariuszami z zagranicy.
17. Poczucie pozostawienia organizacji sportowych poza obszarem zainteresowań władz samorządowych.
18. Zadłużenie organizacji wynikające z konieczności pozyskania środków na opłacenie bieżących kosztów.
19. Brak informacji Wydziału Sportu w zakresie rozstrzygnięcia konkursu grantowego, podobnie w zakresie zdrowia publicznego.
20. Utrata rezultatów – wielomiesięczne przygotowania beneficjentów do wydarzenia (przykładowo udziału w paraolimpiadzie) obecnie zostały zaprzestane, to co wypracowano, właściwie się marnuje.
21. Konieczność przeniesienia działań do trybu zdalnego wiąże się z dużymi kosztami promocji, na które organizacji nie stać.

22. Brak funduszy na wdrożenie pracy zdalnej.

23. Organizacje sportowe nie mają obecnie dostępu do infrastruktury sportowej.

24. Rozluźnienie sieci kontaktów, współpracy, relacji.

IV. Badanie zakładało możliwość udzielenia w formie pisemnej odpowiedzi na pytanie o to, czego w chwili obecnej potrzebują organizacje oraz osoby zaangażowane w ich działalność. Osoby te w imieniu własnym jak również organizacji, najczęściej określały potrzeby:

1. Wsparcia merytorycznego
2. Wsparcia finansowego, które pozwoli opłacić nam czynsz za najem lokalu (niektóre organizacje wskazywały kwoty nawet rzędu w wysokości 11 tys. zł na miesiąc).
3. Narzędzi do prowadzenia konsultacji online.
4. Wsparcia w zakresie źródeł pozyskiwania funduszy.
5. Pozostawienia przyznanych dotacji i dostosowania sposobów realizacji projektu do obecnej sytuacji.
6. Wsparcia finansowego na przeniesienie działań do sieci, aby dalej realizować i wcielać w życie misję organizacji.
7. Umorzenia czynszu za lokal, zwolnienie ze składek ZUS.
8. Stabilizacji w zakresie wynagrodzeń oraz zapewnienia, że po zakończeniu epidemii pracownicy będą mieli gdzie wrócić do pracy.

9. Potrzeba jasnych wytycznych w zakresie kwalifikowalności kosztów w realizowanych projektach.
10. Akceptacji kosztów bieżących w realizowanych projektach przy zmniejszeniu wymaganych wskaźników lub zrezygnowaniu z nich na poczet działań online (np. zrezygnowaniu z warsztatów w szkołach i zorganizowaniu zamiast nich e-learningów) przy utrzymaniu budżetu projektu.
11. Potrzeba ogłaszania nowych otwartych konkursów ofert z uwzględnieniem możliwości działań zdalnych.
12. Empatii ze strony urzędników, zrozumienia, że za utratą źródeł finansowania organizacji stoją autentyczne, ludzkie dramaty członków i pracowników organizacji oraz ich rodzin.
13. Wsparcia finansowego na działania promocyjne.
14. Wsparcia finansowego na zakup środków ochronnych oraz do dezynfekcji, które w chwili obecnej kosztują kilkaset procent więcej niż przed pandemią a zużywa się ich o wiele więcej niż dotychczas. Przykładowo – w prowadzonych przez organizację Ośrodkach wsparcia, Domach Pomocy Społecznej, hospicjach i innych placówkach, w których nie można całości działań przenieść w tryb zdalny.
15. Zwolnienie z czynszu dzierżawnego przez ZIS. Pomoc w utrzymaniu obiektu (koszty pokrycia mediów: prąd, gaz, woda).

-
16. Potrzeba uruchomienia środków na finansowanie świadczeń dla beneficjentów – przykładowo, Zawodnicy - paraolimpijczycy byli także instruktorami na zleceniach, mieli stypendia. Zostali bez środków finansowych.
 17. Potrzeba szkoleń z zakresu digitalizacji działań.
 18. Wsparcie kryzysowe i psychologiczne dla członków organizacji.
 19. Aktualnego wsparcia w zakresie dostępu do oferty pomocowej Państwa (tarcza antykryzysowa).